

UIT DE BUITENLANDSCHE LITERATUUR

X. BISAMRAT EN BEVERRAT

Nachr. bl. f. d. Deutschen Pflz. Schutzd.
17. Jahrg. Nr. 6, Juni 1937.

Uit pelsdierkwekerijen zijn meermalen beverratten ontsnapt, die zich in het wild hebben gehandhaafd en voortgeplant. De beverrat of nutria, *Myocastor coypus* L. kan door ondeskundigen gemakkelijk verward worden met de bisamrat, *Fiber zibethicus* L. Vaak is beweerd, dat uit kwekerijen ontsnapte beverratten, evenals de bisamratten, een gevaar zouden kunnen opleveren.

Deze kwestie werd in studie genomen door G. von STUPNITZ, die in den winter 1934/35 in Sleeswijk-Holstein gelegenheid had, beverratten waar te nemen. In een artikel „Sumpfbiber in freier schleswig-holsteinischer Wildbahn”, in het tijdschrift der Naturwissenschaftliche Verein für Schleswig-Holstein, Band XXI, Heft 2, worden nadere bijzonderheden over deze waarnemingen gepubliceerd.

In November 1933 ontsnapten uit de pelsdierfokkerij Booknis bij Gross-Waabs, Kreis Eckernförde, 7 beverratten. De fokkerij lag aan den rand van een sparrenaanplanting aan een gracht, die het grootste gedeelte van het jaar met water gevuld is. De gracht doorsnijdt de sparrenaanplanting en het grootste deel van het uit hoge beuken en kleine, verspreide stukken hakhout bestaande Booknisser Wald.

In den zeer zachten winter 1933/34 hebben de beverratten deze gracht binnen het bosch waarschijnlijk niet verlaten. Weliswaar bleken de dieren dadelijk bizonder schuw te zijn en een bijna geheel nachtelijke levenswijze te leiden, zoodat slechts tweemaal een exemplaar werd gezien, maar gedurende den geheelen winter werden aan de deels hoge oevers talrijke looppaden met de karakteristieke sporen gevonden en bietenkuilen in de onmiddellijke nabijheid werden iederen nacht beschadigd. Later bevonden zich ook verscheidene nesten in den oever. Deze zijn slechts ondiepe, langwerpige holen, die bij voorkeur onder beschutting van uitstekende boomwortels, overhangende takken enz. worden gegraven.

In het voorjaar van 1934 werden meermalen eenige exemplaren bij den stroomopwaarts gelegen Bookniser Hofvijver opgemerkt en onder een overhangend wortelgestel van een esch werd een nest gevonden. De dieren plachten klaarblijkelijk 's nachts de voederplaatsen van het pluimvee te bezoeken; daar werden 's ochtends steeds verse sporen, uitwerpselen en vraatsporen gevonden.

Ook verder stroomopwaarts werden in herfst en winter van 1934 sporen van de aanwezigheid van beverratten gevonden, o.a. een hol en een typische vreetplaats in een tarweveld langs de gracht. Over een oppervlakte van ca 200 m², half cirkelvormig om het hol gelegen, werd de tarwe platgelopen en afgevreten, maar ook in grasland aan de overzijde kwamen typische vreetplaatsen

voor. Meermalen werden hier volwassen en jonge dieren gezien.

In den laten herfst van 1934 kwamen klachten in van visschers aan het veel verder noordwaarts gelegen Schwansener meer, dat met de verblijfplaats dezer beverratten in verbinding staat. De netten en fuiken zouden verscheurd zijn en de daarin aanwezige visch door de ratten buitgemaakt. De juistheid leek op zijn minst twijfelachtig; het was moeilijk aan te nemen, dat de beverrat een dergelijk werk onder water zou klaarspelen. Het dier zou bij herhaald luchthalen aan de oppervlakte telkens naar dezelfde plek moeten zijn teruggekeerd, daarbij zonder zelf in de netten verward te raken. Ook zouden de visschen onderwijl ruimschoots gelegenheid hebben gehad te ontsnappen.

Aan de klacht werd dan ook geen aandacht geschonken. Nadat in December werkelijk een beverrat in het meer werd geschoten, waarmee voor het eerst de aanwezigheid aldaar onomstootelijk was vastgesteld, verklaarden de visschers nu ook niet meer over dergelijke schade te klagen te hebben.

Een noemenswaardige schade aan de visscherij is zodoende althans niet bewezen en ook niet ernstig te vreezen. Volkomen ongegrond lijken verder de voorspellingen over te verwachten schade door ondergraving van dijken, dammen enz., zooals door de bisamrat wel is veroorzaakt. Afgezien daarvan, dat zich dergelijke waterkeeringen in Sleeswijk-Holstein alleen bij de zeekust bevinden, waar de beverrat, die tot nu toe uitsluitend als zoetwaterbewoner bekend is, hoogstwaarschijnlijk in het geheel niet zal voorkomen, zijn de hollen te klein en te ondiep (niet dieper dan 1 m) om ergens, zelfs bij talrijk voorkomen, ernstige schade aan te richten.

Schade aan den landbouw valt alleen daar te vreezen, waar geschikt water, waaraan de dieren streng gebonden zijn, door bouwlanden loopt. Noemenswaard is de schade dan nog alleen bij werkelijk talrijk voorkomen, en ook dan moet in aanmerking genomen worden, dat met minstens even groote graagte de oevervegetatie, gras, riet, biezten enz., gevreten wordt.

Vrees voor schade aan den boschbouw wordt ook ongegrond geacht. Hoewel de beverratten gaarne af en toe aan wortels knagen, werden zelfs in de jongste aanplantingen in de onmiddellijke nabijheid van de bewuste gracht nooit ernstige beschadigingen aan de plantjes bemerkt.

De waarneming dezer beverratten heeft wel aangetoond, dat zij daar te lande dezelfde levenswijze leiden als in hun Zuid-Amerikaansch oorsprongsland. Zij houden zich tamelijk streng aan stilstaand en langzaam stroomend water en graven in de oevers hollen van geen grootere diepte dan 1 meter, terwijl zij zich graag voeden met de oevervegetatie. Tegenover den mensch bleken zij steeds zeer schuw te zijn.